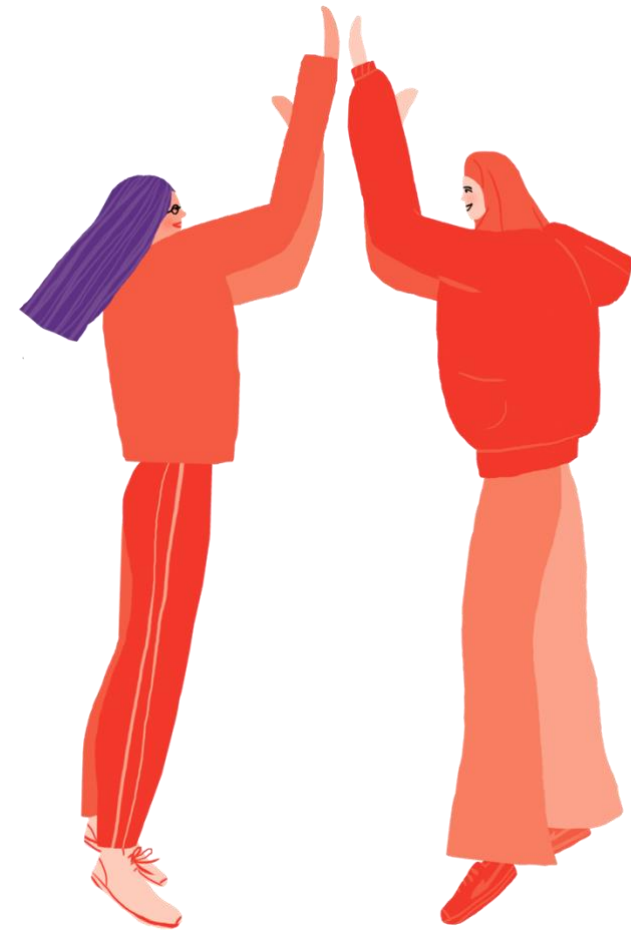

Inspiration til fagligt indhold

På dette ark finder du inspiration til det faglige indhold til aktiviteten *Kilde-kålm*. I dette tilfælde er kilderne tekststykker, som kan klippes i mindre bidder. Der kan også anvendes andre former for kilder, herunder kendte billeder fra begivenheder osv.

Du er velkommen til at redigere dem, så de passer til formålet med din undervisning.

København belejres

Den 18. juli gav den britiske udenrigsminister Canning ordre til, at den britiske flåde skulle gøre sig klar til togt.

Canning beordrede den 22. juli samtlige britiske havne lukket for trafik. Det gjorde han for at sikre, at hverken Danmark eller Napoleon skulle opdage, hvad briterne pønsede på. Intet skib – selv ikke den usleste pram – måtte afsejle eller lægge til på engelsk område.

På denne måde kunne man effektivt forhindre, at informationer om den britiske flådeudrustning nåede fastlandet. Forbuddet blev først ophævet den 31. juli. Da havde den britiske flåde allerede været undervejs i fem dage.

Den britiske flådestyrke, der nærmede sig Danmark i august 1807, var enorm.

Den bestod af i alt 25 linjeskibe og ca. 40 fregatter, slupper, kanonbåde og bombarderskibe, i alt ca. 65 orlogsskibe, herunder et 98-kanoners skib, 18 74-kanoners skibe og seks 64-kanoners skibe.

Hertil kom 377 transportfartøjer, mere end halvdelen af dem var chartrede tyske skibe. Om bord var en landgangshær på ca. 30.000 mand, ca. 3.000 heste og et omfattende artilleri af kanoner, haubitser, morterer og de nye kongrevske brandrakterter.

Det var en imponerende styrke, der vidnede om, hvor alvorligt Storbritannien tog situationen. Man ville have den danske flåde, uanset prisen. Der blev landsat 30.000 britiske tropper ved Vedbæk nord for

København i dagene fra den 16. august 1807 og frem. Det var ikke blot en afgørende begivenhed i danmarkshistorien, men også i Napoleonskrigene internationalt set.

Briterne går i land

Hvis briterne havde forventet modstand, blev de skuffede. Ingen dansk hær ventede på dem, for den lå i Holsten, klar til at imødegå et evt. fransk angreb.

Samme dag havde kronprinsen ellers udsendt en bekendtgørelse om, at krigen mellem Danmark og Storbritannien nu var en realitet. Alle tro undersåtter skulle gribe til våben for at tilintetgøre ”Fiendens frække Hensigter”.

Alligevel kunne de britiske soldater næsten uantastet under fuld musik marchere mod København, hvortil de ankom nogle dage senere.

Charles Cadell, der befandt sig i det 28. regiment, fortæller i sine erindringer: ”Vi mødte ingen modstand; vi så blot nogle få dragoner i det fjerne. Hæren rykkede frem med omkring fire mil denne aften, og om natten lå vi med vore våben i en bygmark”.

Kilde: <http://www.historielaboratoriet.dk/emner/1807/materiale.pdf>

Forhandling

Briterne igangsatte hele missionen mod Danmark, fordi Storbritanniens udenrigsminister Canning havde modtaget et brev fra den britiske diplomat lord Pembroke om, at den danske flåde var under udrustning. Han troede derfor, at danskerne sammen med Frankrig ville blokere de livsvigtige britiske forbindelseslinjer i Østersøområdet.

Bedre blev det ikke af, at Canning den 7. juli modtog endnu et brev fra en af sine hemmelige agenter i Le Havre i Normandiet. Han fortalte, at han fra velinformerede kilder vidste, at Napoleon snart ville invadere hertugdømmet Holsten og kræve den danske flåde udleveret. Det var Napoleons hensigt, berettede kilden, at benytte flåden til en invasion af Irland.

Canning sendte den britiske diplomat sir Francis Jackson til Kiel for at forhandle med kronprins Frederik og udenrigsminister Christian Bernstorff. Han var så opsat på omgående handling, at han ikke gav sig tid til at vente på opdaterede informationer fra sine folk i København. Cannings hastværk fik store konsekvenser, fordi historien om udrustningen af flåden var usand. Fra dansk side holdt man netop flåden i ro for ikke at provokere Storbritannien.

Diplomatiet fejler

Kronprins Frederik, som regerede i sin sindssyge fars sted, opholdt sig med hæren i Holsten sammen med sin udenrigsminister. Han havde overladt forhandlingerne med de udenlandske diplomater til Udenrigsministeriets direktør Joachim Bernstorff, udenrigsministerens bror.

Det var ret uheldigt. Det gav nemlig en uhyre langsom og forretningsgang, for Joachim Bernstorff havde ikke ret til selvstændigt at træffe vigtige beslutninger. Efter hvert møde med fremmede diplomater – også de britiske – måtte han videresende alle forespørgsler og noter til Holsten for at få kronprinsens og udenrigsministerens svar.

Det kunne tage op til en uge, før svaret kom tilbage til Joachim Bernstorff. Herefter skulle afgørelserne underskrives af landets formelle regent, den sindssyge kong Christian 7. Først derefter kunne Bernstorff endelig levere svaret til de fremmede diplomater.

Den britiske diplomat Jackson skulle præsentere kronprinsen og udenrigsministeren for et ultimatum: Danmark skulle alliere sig med Storbritannien og lade briterne råde over den danske flåde. Danskerne ville dog få flåden tilbage, når krigen med Napoleon engang var forbi.

Ville man ikke indgå i en alliance, krævede briterne dog stadig råderet over den danske flåde. Men altså kun som et slags 'lån', ikke som et krigsbytte. Hvis Danmark afviste alle britiske krav, ville landet blive udsat for en belejring og et bombardement af København, indtil man gav efter.

Kilde: <http://www.historielaboratoriet.dk/emner/1807/materiale.pdf>